

Sygn. akt I NKRS 77/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Sadowski

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania A. R. W. – I.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 11 grudnia 2020 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa
stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...],
z udziałem W. K. i A. M. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 12 kwietnia 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

I.

I.1. Pismem z 5 lutego 2021 r. (data wpływu do Biura Krajowej Rady Sądownictwa)
A. W.-I. (dalej również: Skarżąca) wniosła odwołanie od uchwały Nr [...] Krajowej
Rady Sądownictwa (dalej również: KRS albo Rada) z 11 grudnia 2020 r. w
przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa
stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszone w

Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 1043. Uchwałę tę zaskarżyła w części dotyczącej punktu 1 - w zakresie, w jakim Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: Prezydent RP) wniosek o powołanie W. K. i A. M. W. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] oraz punktu 2 - w zakresie, w jakim Rada postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. W.-I. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...].

Na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: u.KRS) Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

I. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury Skarżącej oraz W. K. i A. M. W. bez wszechstronnego rozważenia sprawy i bez uwzględnienia dokumentacji wskazującej na kwalifikacje zawodowe obojga kandydatów, a także dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz w oparciu o niejasne i niejednakowe dla wszystkich kandydatów kryteria;
- nierozważenie wszechstronnie sprawy, a w szczególności przy ocenie kandydatury Skarżącej niewzięcie pod uwagę kwalifikacji oraz szczególnego doświadczenia zawodowego w zakresie prawa administracyjnego, wymaganego do pełnienia funkcji sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego;

II. art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez:

- sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej oraz W. K. i A. M. W. w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów wydanego rozstrzygnięcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza / mniej odpowiednia od kandydatur kontrkandydatów.

I.2. Uzasadniając powyższe zarzuty Skarżąca podniosła między innymi, że uchwała nie zawiera dostatecznego uzasadnienia, które umożliwiłoby stwierdzenie, że Rada przy ocenie kandydatów zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria. Wskazała też, że wątpliwości budzi uznanie przez Radę, iż wyższy stopień

naukowy w dziedzinie międzynarodowego prawa publicznego oznacza wyższe kwalifikacje niż stopień naukowy prawa europejskiego, poparty wieloletnią praktyką w dziedzinie prawa administracyjnego. Skarżąca podniosła również, że KRS nie wypowiedziała się na temat wiedzy, umiejętności i doświadczenia w dziedzinie stosowania prawa administracyjnego poszczególnych kandydatów, mimo że okoliczności te mają zasadnicze znaczenie z punktu widzenia oceny kwalifikacji na stanowisko sędziego w sądzie administracyjnym. Zdaniem Skarżącej Rada powinna wykazać, jakie doświadczenie zawodowe uznała za szczególnie istotne w ramach postępowania tak, aby na tej podstawie możliwe stało się porównanie i ocena poszczególnych kandydatów. Tymczasem – według uzasadnienia odwołania – w uchwale jedynie w szczątkowym zakresie wyjaśniono, w jaki sposób Rada dokonała oceny stopnia spełnienia przez Skarżącą poszczególnych kryteriów postępowania i w jaki sposób ocena ta przełożyła się na zróżnicowanie pozycji Skarżącej i przedstawionych Prezydentowi RP kandydatów. Ma to świadczyć o dowolności podjętej uchwały, uniemożliwiającej poznanie rzeczywistych motywów rozstrzygnięcia.

Skarżąca podniosła również, że za sprzeczne z prawem należy uznać ponowne rozpoznanie sprawy przez Radę na podstawie art. 45 ust. 1 u.KRS ze względu na wyniki głosowania. Argumentowała przy tym, że z uwagi na wyraźne wyłączenie stosowania przepisów kodeksu postępowania administracyjnego oraz brak odesłania do kodeksu postępowania cywilnego regulację powołanego przepisu należy uznać za odrębną i zarazem kompleksową. Przesłanką jej zastosowania jest ujawnienie nowych okoliczności. Skarżąca, powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2012 r. (III KRS 18/12) stwierdziła, że przez nowe okoliczności należy rozumieć zarówno te, które istniały w trakcie poprzedniego rozpoznania sprawy, lecz nie były znane Radzie i uczestnikom postępowania, jak i okoliczności zaistniałe po zakończeniu postępowania, a dotyczące istoty sprawy i mogące mieć wpływ na sposób jej rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 398¹⁵ ust. 1 oraz art. 98 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w punkcie 1 w zakresie dotyczącym W. K. i A. M. W. oraz w punkcie 2 w zakresie dotyczącym A. W.-I.i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa

oraz zasądzenie od Krajowej Rady Sądownictwa na rzecz Skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

I.3. W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie go w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Uzasadniając powyższy wniosek Rada stwierdziła, że zawarte w odwołaniu zarzuty są nieuzasadnione. Skarżąca nie wykazała, że zaskarżona uchwała została wydana z naruszeniem prawa, a w postępowaniu przed KRS dochowano wszystkich przewidzianych prawem wymagań.

Rada podniosła, że wskazana przez Skarżącą odmienna ocena stanu faktycznego i uznanie przez nią, że wypełnia w wyższym stopniu przyjęte przez KRS jednolite kryteria oceny kandydatów nie może prowadzić do podważenia podjętej uchwały. Uznanie uchwały za wadliwą wymaga bowiem wykazania naruszenia prawa materialnego lub formalnego, mającego istotny wpływ na wynik sprawy. Tymczasem przedstawione zarzuty dotyczą błędu w ustaleniach faktycznych. Tego rodzaju zarzutu nie dopuszczają przepisy, o których mowa w art. 44 ust. 3 u.KRS.

Rada podkreśliła, że żadne z kryteriów oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie, branych pod uwagę w postępowaniu przed KRS, nie ma charakteru decydującego, ani nie jest konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o poszczególne kryteria. Podniosła też, że ustalenie znaczenia poszczególnych kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli zgodności uchwał Rady z prawem.

W odpowiedzi na odwołanie Rada przytoczyła również życiorysy zawodowe Skarżącej i kandydatów przedstawionych Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie. Wskazała, że przy podjęciu uchwały wzięła przytoczone okoliczności pod uwagę. Podkreśliła też, że przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa, związanych z działaniem organów administracji publicznej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek

naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także wyniki przeprowadzonego przed zespołem członków Rady (dalej: Zespół) wysłuchania uczestników postępowania. Rada przytoczyła również fragmenty uzasadnienia zaskarżonej uchwały, w których kryteria oceny odniesiono do poszczególnych kandydatów uzasadniając przedstawienie kandydatur W. K. i A. W. zamiast kandydatury Skarżącej.

Rada podniosła też, że wypełniła nałożony na nią w art. 33 ust. 1 u.KRS obowiązek wszechstronnego rozważenia sprawy. Stwierdziła, że okoliczność, iż przy wyborze W. K. przeważyły jego kwalifikacje, wynikające z pracy naukowej i praktyki w stosowaniu prawa, a przy wyborze A. W. kwalifikacje, wynikające z praktyki orzeczniczej w sądownictwie administracyjnym wbrew twierdzeniom Skarżącej nie oznacza, że zastosowano wobec tych kandydatów niejednolite kryteria wyboru. Wszystkich uczestników postępowania oceniano według wyodrębnionego katalogu kryteriów i dopiero wypełnianie w wysokim stopniu poszczególnych przyjętych przez Radę kryteriów pozwoliło wyłonić najlepszych kandydatów. KRS podniosła także, że Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Rady bada tylko ich legalność, poza zakresem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje natomiast zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale.

Zdaniem KRS uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia wymagania określone w art. 42 ust. 1 u.KRS. Uzasadnienie to zawiera wyjaśnienie przesłanek, którymi Rada kierowała się przy wyborze kandydatów. Rada podkreśliła także, że nie ma obowiązku odniesienia się do każdego z dokumentów zebranych w materiałach sprawy.

II.

II.1. Uchwałą nr [...] z 11 grudnia 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 1043, Krajowa Rada Sądownictwa po ponownym rozpoznaniu sprawy rozstrzygniętej uchwałą nr [X.] z 18 sierpnia 2020 r. zmieniła tę uchwałę w ten sposób, że w punkcie 1 przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie W. K. i

A. W. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] i w punkcie 2 nie przedstawiła takiego wniosku wobec: M. K. B., P. J. D., J. D., D. E. G., A. K., L. Ł., I. T. M., Ł. P., M. T. P., A. M. R., M. S., M. M. U., A. R. W.-I. i H. W..

W uzasadnieniu uchwały nr [...] Rada wskazała, że na dwa wolne stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., pod poz. 1043 zgłosiło się 26 osób, w tym W. K. – radca prawny, doktor habilitowany nauk prawnych w dyscyplinie prawo, A. M. W. – sędzia Sądu Okręgowego w W. i A. R. W.-I. - radca prawny, główny specjalista w [...] Naczelnego Sądu Administracyjnego. Wobec cofnięcia zgłoszeń przez 10 kandydatów, Rada umorzyła postępowania wszczęte w sprawie z tych zgłoszeń.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył Zespół i zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych Zespołowi w celu przygotowania do ich rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie skorzystał z uprawnienia do przedstawienia opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Zespół na posiedzeniach 4, 5, 6, 7 i 17 sierpnia 2020 r. wysłuchał wszystkich uczestników postępowania w trybie zdalnym. Następnie 17 sierpnia 2020 r. szczegółowo omówił wszystkich uczestników postępowania i przeprowadził naradę. Po przeprowadzonej naradzie członkowie Zespołu ocenili, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. W wyniku przeprowadzonego głosowania Zespół przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji A. M. W. na jedno z dwóch wolnych stanowisk sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

Uchwałą nr [...] z 18 sierpnia 2020 r. KRS przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie W. K., A. M. W. i A. R. W.-I. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. Uchwała nie została zaskarżona przez żadnego z uczestników postępowania w trybie art. 44 ust. 1 u.KRS.

II.2. Następnie KRS uchwałą nr [...] z 11 września 2020 r. na podstawie art. 45 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 2 u.KRS postanowiła ponownie rozpatrzyć sprawę

rozstrzygniętą uchwałą nr [...]. W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Rada wyjaśniła, że zaistniała nowa okoliczność w sprawie, jaką jest wynik głosowania i wynikająca z niego treść uchwały nr [...] z 18 sierpnia 2020 r. – wnioskiem o powołanie objęto większą liczbę kandydatów niż liczba wolnych stanowisk sędziowskich przewidzianych do obsadzenia w tym postępowaniu. W ocenie Rady z art. 179 Konstytucji RP wynika, że wniosek KRS nie może dotyczyć większej liczby kandydatów niż liczba wolnych stanowisk ogłoszonych przez właściwy organ.

W celu przygotowania sprawy do ponownego rozpatrzenia na posiedzeniu KRS Przewodniczący Rady wyznaczył Zespół i zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych Zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie skorzystał z uprawnienia do przedstawienia opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Zespół 7 grudnia 2020 r. odbył posiedzenie w celu ponownego rozpatrzenia sprawy. W wyniku przeprowadzonej narady członkowie Zespołu ocenili, że materiały nie są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Zespół jednogłośnie zarekomendował Radzie uzupełniające wysłuchanie wszystkich uczestników postępowania. Rada na posiedzeniu plenarnym 8 grudnia 2020 r. przychyliła się do stanowiska zespołu.

Na posiedzeniach 9 i 11 grudnia 2020 r. Zespół wysłuchiwał uczestników postępowania w trybie zdalnym. Na posiedzeniu 11 grudnia 2020 r. szczegółowo omówił wszystkich uczestników i przeprowadził naradę, a następnie ocenił, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. W jawnym głosowaniu, w obecności wszystkich członków Zespołu na wskazanych kandydatów i Skarżącą oddano następującą liczbę głosów:

- W. K. – 1 głos „za” i 1 głos „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”;
- A. M. W. – 3 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”;
- A. R. W.-I. – 3 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”.

W wyniku przeprowadzonego głosowania Zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu A. M. W. i A. R. W.-I. na dwa wolne stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

W uzasadnieniu stanowiska odnośnie do rekomendacji A. M. W. Zespół wyjaśnił, że wieloletnie doświadczenie orzecznicze kandydatki zdobyte na dwóch szczeblach sądownictwa powszechnego oraz w ramach delegacji do orzekania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], potwierdzone pozytywną oceną jej pracy, przemówiło za uznaniem, że rekomendowana kandydatka posiada odpowiednie kwalifikacje do objęcia urzędu sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Kluczowe w tym względzie było, pozytywnie ocenione, odbywanie przez nią delegacji do orzekania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. Zespół zwrócił też uwagę na odpowiednią autoprezentację kandydatki w czasie posiedzenia Zespołu.

Odnośnie do A. R. W.-I. Zespół wyjaśnił, że wieloletnie doświadczenie kandydatki w pracy w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, potwierdzone pozytywną oceną jej pracy, dorobek naukowy i praca naukowa kandydatki, przemówiły za uznaniem, że posiada ona wyróżniające kwalifikacje do objęcia urzędu sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Zespół zwrócił też uwagę na odpowiednią autoprezentację kandydatki w czasie posiedzenia Zespołu oraz nowe wskazane przez nią osiągnięcia naukowe i dydaktyczne.

Odnosząc się do pozostałych kandydatów Zespół stwierdził, że za najważniejsze kryterium podejmowanej decyzji uznał wyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. W ocenie Zespołu jedynie A. M. W. i A. R. W.-I. wypełniają to kryterium w stopniu pozwalającym na przedstawienie ich Prezydentowi RP do powołania na dwa wolne stanowiska sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Zespół zwrócił uwagę, że jest to wysokie stanowisko w polskim systemie sądownictwa, a powołanie na nie pozostałych kandydatów byłoby przedwczesne.

II.3. Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu uchwały (s. 8) stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 6 § 1 pkt 1-5 i 7 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. 2021, poz. 137). Rada wskazała, że podejmując uchwałę kierowała się również wymaganiem z art. 6 § 1 pkt 6 powołanej ustawy oraz kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS i uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa, związanych z działaniem administracji publicznej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia.

W innej części uzasadnienia (s. 10-11) Rada stwierdziła, że za najważniejsze dla podejmowanej decyzji przyjęła łącznie oceniane kryteria: wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, a także zdobytego doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa administracyjnego.

W jeszcze innym fragmencie uzasadnienia (s. 20) Rada wyjaśniła, że przy podejmowaniu decyzji uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej i innych dziedzin prawa związanych z działaniem administracji publicznej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także wyniki przeprowadzonego przed Zespołem wysłuchania uczestników postępowania.

Natomiast w końcowej części uzasadnienia (s. 22) Rada wskazała, że o przedstawieniu wniosku o powołanie W. K. i A. M. W. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wyróżnianie się przez tych kandydatów wiedzą w dziedzinie administracji publicznej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, a także wyniki przeprowadzonego przed Zespołem wysłuchania wszystkich uczestników postępowania.

W trakcie posiedzenia Rady 11 grudnia 2020 r. na W. K. oddano 14 głosów „za”, 4 głosy „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów. Na A. M. W. oddano 16 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów. Na A. R. W.-I. oddano 9 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W wyniku przeprowadzonego głosowania Rada uznała, że Prezydentowi RP zostanie przedstawiony wniosek o powołanie W. K. i A. M. W.. Rada podzieliła tym samym częściowo stanowisko Zespołu.

II.4. Życiorysy wskazanych kandydatów oraz Skarżącej w uzasadnieniu uchwały przedstawiono następująco:

W. K. urodził się w 1972 r. W 1997 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...] w L. (dalej: U[...]) z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. W latach 1997-1998 pracował na stanowisku starszego referenta w Dziale Badań Naukowych U[...]. Od października 1998 r. jest zatrudniony na tym Uniwersytecie, początkowo do listopada 2005 r. na stanowisku asystenta. Uchwałą Rady U[...] z 15 czerwca 2005 r., na podstawie rozprawy pt. [...], nadano mu stopień naukowy doktora nauk prawnych. Od grudnia 2005 r. do września 2019 r. był adiunktem w Katedrze Prawa Międzynarodowego Publicznego U[...]. Ponadto, w latach 2001-2005 pracował na stanowisku asystenta w Zakładzie Prawa Wyższej Szkoły Prawa i Administracji w R., a w latach 2005-2016 na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Konstytucyjnego i Stosunków Międzynarodowych tej Uczelni. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji U[...] z 19 września 2018 r., na podstawie książki pt. [...], uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w dyscyplinie prawo. Od 1 października 2019 r. jest profesorem uczelni w Katedrze Prawa Międzynarodowego Publicznego U.. W ramach działalności dydaktycznej prowadził zajęcia m.in. z zakresu prawa międzynarodowego, integracji europejskiej, prawnych aspektów walki z terroryzmem, prawa dyplomatycznego, prawa traktatów, prawa konstytucyjnego. Od 2010 r. współpracował z kancelariami adwokackimi. W lipcu 2013 r. uzyskał wpis na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych

w L.. Jest autorem wielu publikacji naukowych z zakresu m.in. prawa międzynarodowego, prawa europejskiego, kwestii bezpieczeństwa w stosunkach międzynarodowych, w tym monografii dotyczącej prawnomiędzynarodowego aspektu obrotu ropą naftową na świecie, artykułów, rozdziałów w książkach. Uczestniczył w licznych konferencjach naukowych, uczestniczył i kierował projektami badawczymi, w tym międzynarodowymi, brał udział w programach europejskich. Jest członkiem American Society of International Law, International Law Association oraz Council of Bars and Law Societies of Europe. W latach 2001-2004 odbył dwa staże zagraniczne w USA. Od 2010 r. jest arbitrem Międzynarodowego Trybunału Arbitrażowego („International Court of Arbitration Chamber of Arbitrators under the Union of lawyers”). W 2011 r. zrealizował pobyt studyjny w Białoruskim Uniwersytecie Państwowym w M., a w latach 2012-2014 pobyty studyjne na Uniwersytecie Państwowym w Moskwie im. [...]. W 2011 r. został uhonorowany przez Prezydenta RP Brązowym Medalem za wieloletnią służbę.

A. M. W. urodziła się w 1972 r. W 1996 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...] z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od stycznia 1997 r. do lutego 1998 r. była zatrudniona w Ministerstwie [...] na stanowisku inspektora. W latach 1996-1998 odbyła początkowo pozaetatową, a następnie etatową aplikację sądową w okręgu Sądu Wojewódzkiego w [...] , zakończoną złożeniem w 1998 r. egzaminu sędziowskiego z wynikiem ogólnym bardzo dobrym. Z dniem 1 stycznia 1999 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w W. Postanowieniem Prezydenta RP z 19 stycznia 2001 r. została powołana na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w W.. Orzekała początkowo w Wydziale Karnym, a od 1 stycznia 2006 r. z uwagi na zniesienie Sądu Rejonowego w W. została przeniesiona na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w X.. Kontynuowała orzekanie w pionie cywilnym tego Sądu. W 2012 r. ukończyła, z wynikiem bardzo dobrym, dwusemestralne studia podyplomowe, zatytułowane „Ekonomia i Prawo Gospodarcze”, zorganizowane przez Wydział Zarządzania oraz Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] we współpracy z Krajową Szkołą Sądownictwa i Prokuratury. Postanowieniem Prezydenta RP z 17 lutego 2014 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w W.. Orzekała w Wydziale Cywilnym. Od 1 lipca 2017 r. jest

delegowana przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie kolejnych decyzji do orzekania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. Odbyla także szkolenie dla kandydatów na członków rad nadzorczych w spółkach Skarbu Państwa, zakończone wynikiem pozytywnym oraz wiele krajowych szkoleń zawodowych, skierowanych do sędziów sądów powszechnych.

A. R. W.-I. urodziła się w 1978 r. W 2002 r. ukończyła na Uniwersytecie [...] w P. studia na kierunku stosunki międzynarodowe z oceną dobrą, a w 2003 r. wyższe studia prawnicze na tym kierunku, również z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. W latach 2003-2004 była zatrudniona na stanowisku prawnika (głównego specjalisty) w Ministerstwie [...]. Od maja 2004 r. jest zatrudniona w [...] Naczelnego Sądu Administracyjnego, w Wydziale [...], początkowo na stanowisku asystenta, następnie asystenta specjalisty ds. Prawa [...] (od kwietnia 2006 r.). Od czerwca 2013 r. do lutego 2014 r. pełniła funkcję kierownika zespołu ds. gromadzenia i publikacji orzeczeń sądów europejskich. Od 2013 r. jest przedstawicielem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Zespole ds. [...] w Ministerstwie Spraw Zagranicznych. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w P. z 27 stycznia 2009 r., na podstawie rozprawy pt. [...] nadano jej stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa. Od lutego 2014 r. do maja 2016 r. była zatrudniona w Kancelarii Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, w Wydziale [...], na stanowisku głównego specjalisty, a od czerwca 2015 r. także jako radca prawny, w wymiarze $\frac{1}{4}$ etatu (wpis na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. w 2009 r.). Od 25 maja 2016 r. jest ponownie zatrudniona w [...] Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowisku głównego specjalisty. Od listopada 2017 r. pracuje na stanowisku Kierownika Biura Prawnego i Nadzoru Właścicielskiego w [...] Instytucie [...]. Ponadto, od października 2018 r. jest zatrudniona na stanowisku adiunkta na Wydziale Administracji i Nauk Społecznych [...] W.. Prowadzi zajęcia w języku polskim i angielskim, a ich przedmiotem jest prawo ochrony środowiska, postępowanie administracyjne, prawo gospodarcze. Jest autorką ponad stu publikacji prawniczych z zakresu prawa administracyjnego. Tematyka publikacji jest ściśle związana z szeroko pojętym prawem administracyjnym, także w aspekcie prawa Unii Europejskiej. Jest wykładowcą w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w W.. W latach 2013-2018 była powołana

przez Ministra Sprawiedliwości do przeprowadzenia egzaminu radcowskiego. W ramach podnoszenia kwalifikacji brała udział w stażach naukowych, w tym w projekcie koordynowanym przez Centrum Współpracy Sędziowskiej Instytutu Uniwersyteckiego w F., którego przedmiotem była współpraca sądowa w praktyce orzeczniczej sądów krajowych w dziedzinie praw podstawowych. Brała również udział w wielu konferencjach, w tym międzynarodowych, a w kilku przypadkach jako prelegent. Ponadto w 2020 r. weszła w skład zespołu badawczego nad stosowaniem prawa europejskiego w Polskiej Akademii Nauk.

II.5. Uzasadniając treść rozstrzygnięcia Rada zwróciła uwagę, że W. K. jest uznanym autorytetem z dziedziny prawa międzynarodowego publicznego, uzyskał stopień doktora habilitowanego w dziedzinie prawa, prowadzi szeroką działalność naukową, w tym publikacyjną oraz dydaktyczną, również na stanowisku profesora uczelni wyższej. Ponadto działalność naukową łączy z praktyką stosowania prawa - prowadzi działalność jako radca prawny, współpracując z podmiotami prywatnym oraz od 2010 r. jest arbitrem Międzynarodowego Trybunału Arbitrażowego. Zdobył zatem wyróżniającą wiedzę związaną z działaniem organów administracji publicznej, w tym posiada wyróżniający dorobek naukowy i publikacyjny w kierunku prawa administracyjnego oraz doświadczenie w stosowaniu prawa administracyjnego.

W odniesieniu do A. M. W. Rada wskazała, że kandydatka złożyła egzamin sędziowski z oceną bardzo dobrą oraz pełni urząd sędziego od ponad 19 lat. Co więcej, zdobyła doświadczenie orzecznicze w ramach delegacji do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Posiada tym samym wieloletnie doświadczenie praktyczne w stosowaniu przepisów prawa na stanowisku sędziego, w tym prawa administracyjnego. Kandydatka nie posiada dorobku naukowego, jednak aktywnie podnosi kwalifikacje zawodowe, a jej doświadczenie orzecznicze zdobyte w sądzie rejonowym, sądzie okręgowym i wojewódzkim sądzie administracyjnym wyróżnia ją na tle pozostałych uczestników postępowania.

Według Rady wyróżniające kwalifikacje zawodowe i cechy osobowościowe rekomendowanych kandydatów wynikały również z autoprezentacji, przejawiając się w trafnych odpowiedziach na pytania Zespołu.

Zdaniem KRS pozostali uczestnicy postępowania również posiadają wiedzę z dziedziny prawa administracyjnego. Ich kandydatury są jednak przedwczesne do przedstawienia z wnioskiem o powołanie na stanowiska sędziowskie w wojewódzkim sądzie administracyjnym, gdyż nie gwarantują rękojmi pełnienia urzędu na równym lub wyższym poziomie niż osoby rekomendowane. Zdaniem Rady pozostali uczestnicy postępowania nie spełniają w wyższym stopniu ocenianych łącznie kryteriów wyboru, wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS oraz nie legitymują się wyższym poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej niż wybrani kandydaci. Nie posiadają tak bogatego dorobku naukowego jak W. K., powiązanego z odpowiednim doświadczeniem w stosowaniu prawa administracyjnego, oraz tak bogatego i wieloletniego doświadczenia w samodzielnej pracy orzeczniczej, zdobytego również w ramach sądownictwa administracyjnego jak A. M. W..

Uwzględnienie rekomendacji Zespołu jedynie w odniesieniu do kandydatury A. M. W.- Rada uzasadniła stwierdzając, że kandydatura Skarżącej również jest bardzo dobra, posiada ona jednak mniejszy dorobek niż W. K. oraz jedynie stopień doktora nauk prawnych. Nie posiada również wieloletniego doświadczenia w samodzielnej pracy orzeczniczej, jak A. M. W.. Zdaniem Rady kandydaci przedstawieni z wnioskiem o powołanie w wyższym stopniu niż Skarżąca wypełnili przyjęte przez KRS kryteria wyboru.

III.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

III.1. Według art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwały Rady dotyczy uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach

sędziowskich w sądach administracyjnych, a zatem również w rozpoznawanej sprawie.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak: wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

III.2. Kognicja Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu odwołań od uchwał KRS w sprawach nominacji sędziowskich obejmuje wyłącznie badanie, czy zaskarżona uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Krajowa Rada Sądownictwa dysponuje dość szerokim zakresem swobody wyboru kandydatów przedstawianych Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie, a zakres kompetencji Sądu Najwyższego do kontrolowania rozstrzygnięć Rady jest ograniczony. W szczególności Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do dokonywania merytorycznej oceny kandydatów (m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13; wyrok z 9 marca 2021 r., I NKRS 3/21).

III.3. Zgodnie z art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem przepisu art. 87¹ ustanawiającego przymus adwokacko-radcowski w postępowaniu przed tym Sądem. Według art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, biorąc z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania (m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 lutego 2021 r., I NKRS 11/21; z 12 maja 2021 r., I NKRS 27/21).

III.4. Według przedstawionych przez Skarżącą zarzutów Rada miała dopuścić się uchybień dwojakiego rodzaju – dokonania oceny Kandydatów bez wszechstronnego rozważenia sprawy oraz sporządzenia uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów wydanego rozstrzygnięcia. Oba powyższe uchybienia miały przy tym dotyczyć Skarżącej oraz obojga Kandydatów przedstawionych Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie.

Odnosząc się do pierwszego z powołanych zarzutów należy zauważyć, że zgodnie z art. 33 ust. 1 u.KRS w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. W orzecznictwie wskazuje się, że według powyższego przepisu Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12, z 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 10/21; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 21/21). Natomiast naruszenie powołanego przepisu może polegać w szczególności na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania, czy też innych osób, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem (wyroki Sądu Najwyższego: z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21).

W odniesieniu do zarzutów dotyczących uzasadnienia zaskarżonej uchwały należy zauważyć, że wymagana treść uzasadnienia uchwał KRS nie została ustawowo uregulowana. W art. 42 ust. 1 u.KRS przyjęto jedynie, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. W orzecznictwie wskazano, że z przepisu tego wynika, iż Rada jest zatem zobligowana do wyjaśnienia wszystkim kandydatom, jakimi kryteriami kierowała się przy wyborze kandydatów. Uzasadnienie decyzji Rady ma na celu umożliwienie kandydatom porównania

swojej kandydatury z innymi (zrozumienie dlaczego inni kandydaci, zdaniem Rady, okazali się lepsi) oraz zweryfikowanie czy zachowane zostały wszystkie zasady proceduralne postępowania nominacyjnego, w tym zastosowanie ustawowych kryteriów wyboru kandydatów w sposób jednolity, co poddaje się osądowi w toku postępowania sądowego (m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21; z 12 maja 2021 r., I NKRS 52/21). Przyjmuje się również, że uzasadnienie nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12; 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12 oraz 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13; z 3 marca 2021 r., I NKRS 20/21). Wystarczające jest przytoczenie tych informacji, które uzasadniają podjęcie przez Radę określonego rozstrzygnięcia (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21).

Rozważając trafność podniesionych zarzutów należy zauważyć, że Rada w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazała kryteria rozstrzygające o wyborze Kandydatów przedstawionych Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie i jednocześnie nieprzedstawieniem takiego wniosku w przypadku Skarżącej. Chociaż argumentacja Rady w tym zakresie wykazuje pewne mankamenty, to jednak należy stwierdzić, że uzasadnienie to pozwala na ustalenie motywów wyboru wskazanych Kandydatów. W szczególności w treści uzasadnienia wskazano, że Kandydaci, których nie przedstawiono z wnioskami o powołanie w ocenie Rady nie mają tak bogatego dorobku naukowego jak W. K., powiązanego z odpowiednim doświadczeniem w stosowaniu prawa administracyjnego, oraz tak bogatego i wieloletniego doświadczenia w samodzielnej pracy orzeczniczej, zdobytego również w ramach sądownictwa administracyjnego jak A. M. W..

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się też, że ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego, chyba że naruszają one podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 11/11; z 20 września 2011 r., III KRS 13/11; z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11).

W rezultacie, ocena przydatności kandydata dla wymiaru sprawiedliwości należy wyłącznie do Rady, a jeżeli ocena ta została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło przy tym do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, to Sąd Najwyższy sprawdza jedynie, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic uznania (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12; z 13 marca 2021 r., I NKRS 13/21). Przyjmuje się też, że Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny kryteriów, które miały charakter decydujący w przypadku zaskarżonego rozstrzygnięcia. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej oceny poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic uznania (por. wyroki Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16; z 17 czerwca 2020 r., I NO 155/19; z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 8/21).

Z powyższych względów należy stwierdzić, że dokonana przez KRS ocena Kandydatów przy zastosowaniu wskazanych przez nią kryteriów mieści się przyznanych Radzie granicach uznania. Z tego powodu Sąd Najwyższy odmówił uwzględnienia zarzutów podważających stwierdzenie, że stopień naukowy W. K. w połączeniu z doświadczeniem zawodowym tego Kandydata świadczą o wyższych kwalifikacjach niż odpowiednie okoliczności dotyczące Skarżącej. Nie można również podzielić stanowiska, jakoby Rada nie wypowiedziała się na temat wiedzy, umiejętności i doświadczenia Kandydatów w dziedzinie stosowania prawa administracyjnego. Uzasadnienie uchwały zawiera bowiem opis sylwetek zawodowych Kandydatów wraz z wnioskami Rady dotyczącymi oceny ich kwalifikacji. Należy zauważyć, że uzasadnienie odwołania - poza kwestią dorobku naukowego Skarżącej i W. K. - nie zawiera skonkretyzowanych zarzutów co do okoliczności, które Rada miała pominąć albo błędnie ocenić w odniesieniu do poszczególnych Kandydatów. W zasadzie można stwierdzić, że Skarżąca formułuje wobec zaskarżonej uchwały ogólnie sformułowane zarzuty jakoby Rada dokonała błędnej oceny poszczególnych Kandydatów, a uzasadnienie uchwały zostało sporządzone w sposób niedostatecznie szczegółowy. W ocenie Sądu Najwyższego stanowisko Skarżącej z przedstawionych wyżej przyczyn nie zasługuje na uwzględnienie.

III.5. Sąd Najwyższy zwraca uwagę na fakt, że zaskarżona uchwała została wydana w następstwie ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygniętej wcześniej uchwałą Rady nr [...] z 18 sierpnia 2020 r. W uchwale tej KRS przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie W. K., A. M. W. i A. R. W.-I. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. Rada przedstawiła tym samym Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie wszystkich kandydatów, którzy w głosowaniu KRS uzyskali bezwzględną większość głosów. Rozstrzygnięcie to należy uznać za prawidłowe. W orzecznictwie wskazuje się, że Rada w związku z prowadzonym postępowaniem konkursowym ma możliwość: 1) nierekomendowania żadnego z kandydatów, 2) rekomendowania kandydatów na część wolnych stanowisk, 3) rekomendowania kandydatów w liczbie odpowiadającej liczbie wolnych stanowisk, 4) rekomendowania kandydatów w liczbie przekraczającej liczbę wolnych stanowisk (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 11 marca 2014 r., III KRS 3/14; 7 marca 2019 r., I NO 1/19; 27 marca 2019 r., I NO 5/19).

O tym, którzy kandydaci zostaną przedstawieni Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie, rozstrzygają wyniki głosowania Rady. Stosownie do art. 21 ust. 2 u.KRS Rada podejmuje uchwały bezwzględną większością głosów. Wynika stąd, że przedstawiony powinien zostać kandydat, który uzyskał wymaganą, bezwzględną większość głosów. W typowym przypadku, gdy liczba kandydatów przekracza liczbę wolnych stanowisk, objętych danym postępowaniem, zastosowanie znajduje art. 37 ust. 1 u.KRS. Na mocy tego przepisu Rada łącznie rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury oraz podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów. Ponieważ rozstrzygnięcia są podejmowane w sposób właściwy dla uchwały, a uchwały zapadają większością głosów, przedstawienie kandydata z wnioskiem o powołanie wymaga uzyskania przez tego kandydata bezwzględnej większości głosów.

Jednocześnie żaden z przepisów ustawowych nie zawiera podstawy do odmowy przedstawienia kandydata, który uzyskał bezwzględną większość głosów. Rozwiązanie takie przewidziano w § 12 ust. 2 zd. 2 Regulaminu KRS, zgodnie

z którym za wybranych do przedstawienia z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego uznaje się tych kandydatów, którzy uzyskali kolejno najwięcej głosów spośród osób, które otrzymały bezwzględną większość głosów. Przepis ten jest uzupełniany przez § 12 ust 3 Regulaminu KRS, w którym wskazano, że chodzi o ograniczenie liczby osób przedstawionych do nominacji przez liczbę wolnych stanowisk sędziowskich.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd o niekonstytucyjności § 12 ust. 2 zd. 2 Regulaminu KRS. Regulamin Rady stanowi jej uchwałę wydaną na podstawie delegacji zawartej w art. 22 ust. 1 i 1a u.KRS, która przesądza, że materią uchwały wykonawczej ma być jedynie określenie szczegółowego trybu działania Rady z uwzględnieniem zastosowania systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim i potrzeby zapewnienia jawności postępowania przed Radą. Wprowadzanie dodatkowego mechanizmu i kryterium wyłonienia osób przedstawianych Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziowskie leży poza zakresem tak sformułowanej delegacji ustawowej i zastrzeżone jest dla materii ustawowej, której nie może regulować akt normatywny niższej rangi.

W wymiarze materialnoprawnym zdanie drugie § 12 ust. 2 Regulaminu KRS wprowadza wobec kandydata dodatkowe kryterium, decydujące o tym, kto spośród osób względem których zapadło pozytywne rozstrzygnięcie na zasadach sformułowanych w art. 21 ust. 2 w zw. z ust. 1 u.KRS, może się okazać beneficjentem tego rozstrzygnięcia, a kto nim nie może być. Niespełnienie tego dodatkowego, niemającego oparcia w tekście ustawy, kryterium zrównuje sytuację prawną osób względem których zapadło pozytywne rozstrzygnięcie KRS z sytuacją osób, względem których zapadło rozstrzygnięcie negatywne. Rozwiązanie takie w oczywisty sposób narusza konstytucyjną zasadę równości obywateli wobec prawa chronioną przez art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Rozwiązanie wprowadzone przez § 12 ust. 2 zd. 2 Regulaminu KRS jest niekonstytucyjne nie tylko dlatego, że ogranicza stosowanie art. 21 ust. 2 u.KRS. ale również dlatego, że czyni to w oparciu o treść obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości, czyli aktu wykonawczego, który ze względów konstytucyjnych nie może samoistnie ograniczać skuteczności normy ustawowej. Tym samym

norma wyrażona w § 12 ust. 2 zd. 2 Regulaminu KRS jest niekonstytucyjna, bowiem narusza hierarchiczny porządek źródeł prawa wprowadzając aktem wykonawczym wyjątek od normy ustawowej, którego treść jest ustalana poprzez odwołanie się do treści innego jeszcze aktu wykonawczego (wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 r., I NKRS 27/21).

Uchwała Rady nr [...], w której z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego przedstawiono między innymi Skarżącą, była przedmiotem uchwały nr [...] z 11 września 2020 r., w której KRS postanowiła ponownie rozpatrzyć sprawę, uzasadniając to właśnie faktem przedstawienia Prezydentowi RP większej liczby kandydatów niż liczba wolnych stanowisk sędziowskich.

Niezależnie od oceny tego rozstrzygnięcia, należy zauważyć, że od przedmiotowej uchwały przysługiwało odwołanie do Sądu Najwyższego i obecnie ma ona moc wiążącą, a jej zgodność z prawem nie podlega ocenie w niniejszym postępowaniu. Skarżąca w uzasadnieniu rozpoznawanego odwołania wskazuje na wątpliwości prawne, dotyczące dopuszczalności ponownego rozpoznania sprawy w postępowaniu przed Radą oraz spełnienia powołanej przez KRS przesłanki ponownego rozpoznania w danym przypadku. Należy jednak podkreślić, że argumentacja Skarżącej w tym zakresie, zawarta w uzasadnieniu odwołania, nie znalazła wyrazu w żadnym z podniesionych zarzutów, których granicami, jak wskazano wyżej, Sąd Najwyższy pozostaje związany. Skarżąca nie zarzuciła również, aby zaskarżona uchwała została wydana w sprawie już rozstrzygniętej wcześniejszą wiążącą uchwałą.

III.6. W związku z powyższym Sąd Najwyższy na podstawie art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił odwołanie.